

ภาษามาลาเลเซีย (Bahasa Malaysia) เป็นภาษาหนึ่งในกลุ่มอินโดนีเซียนซึ่งเป็นกลุ่มภาษาที่ใหญ่ที่สุดกลุ่มหนึ่งสังกัดตระกูลภาษา มาลาโย - โพลีเนเซียน (Malayo - Polynesian) หรือ ออสโตรนีเซียน (Austronesian) ซึ่งเป็นตระกูลภาษาที่ปกคลุมพื้นที่ทางภูมิศาสตร์กว้างขวางที่สุด กล่าวคือ ภาษาต่าง ๆ ที่สังกัดในตระกูลภาษานี้ใช้พูดในพื้นที่กว้างมาก ได้แก่ ในมาเลเซีย, อินโดนีเซีย, สิงคโปร์, ฟิลิปปินส์, บอร์เนียว, บรูไน, เวียดนามทางตอนใต้, เกาะมาดากัสการ์, หมู่เกาะแปซิฟิก, นิวกินี, ใต้หวัน, นิวซีแลนด์, และทางตอนใต้ของประเทศไทย ลักษณะพิเศษของภาษาในตระกูลนี้คือ มักจะเป็นภาษาของชาวเกาะหรือผู้ที่อยู่ใกล้ทะเล

ภาษามาลาเลเซียหรือที่เป็นที่รู้จักกันในนามของภาษามาลาเลย์หรือภาษามลายู (ซึ่งเป็นชื่อที่เลิกใช้แล้วในมาเลเซีย) นี้เป็นภาษาประจำชาติของประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย และเป็นภาษาแม่ของชาวมาเลเซียเชื้อสายมาเลย์ และยังเป็นภาษาราชการของประเทศมาเลเซีย, อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และบรูไนอีกด้วย

ภาษามาลาเลเซียเป็นภาษาที่เก่าแก่มาภาษาหนึ่ง จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่พบในรูปของศิลาจารึก สามารถกล่าวได้ว่าการใช้ภาษานี้แพร่หลายมาตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 7

จากการศึกษาทางมานุษยวิทยา เมื่อกล่าวถึงผู้พูดภาษามาลาเลเซียเรายังไม่สามารถระบุได้แน่ชัดว่าพวกเขามีต้นเค้าทางชาติพันธุ์เป็นอย่างไร เท่าที่ศึกษามาแล้วยังไม่สามารถยืนยันอะไรได้มากนัก กล่าวคือ ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับชนเผ่ามาเลย์ยังมีอยู่จำกัดมาก อย่างไรก็ตามขณะนี้มีความเชื่ออย่างหนึ่งเกี่ยวกับชนเผ่านี้ว่า พวกเขาอพยพมาจากประเทศจีนและเอเชียหลักสองอย่างที่ทำกัน คือ การทำนา และการประมง

ข้อมูลทางภูมิศาสตร์และประชากร

ประเทศมาเลเซียเพื่อนบ้านของไทยซึ่งเป็นดินแดนหนึ่งซึ่งใช้ภาษามาเลเซีย มีพื้นที่ประมาณ 130,000 ตารางไมล์ มีประชากรประมาณ 15 ล้านคน (สถิติปี ค.ศ. 1984) พื้นที่ของประเทศมาเลเซียแบ่งเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ มาเลเซียฝ่ายตะวันตกซึ่งปกคลุมพื้นที่คาบสมุทรมาเลย์ และมาเลเซียฝ่ายตะวันออกซึ่งปกคลุมพื้นที่รัฐซาบารัง กับซาราวัก

ลักษณะทางสังคมของประเทศมาเลเซียเป็นแบบพหุสังคม คือ มีชนหลายเชื้อชาติประกอบขึ้นเป็นประชาชาติมาเลเซีย ซึ่งส่วนมากได้แก่ชาวมาเลย์ ชาวจีนและชาวอินเดียน ซึ่งอาศัยอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศดังนี้

ทางฝ่ายตะวันตกส่วนใหญ่จะมีชาวมาเลย์, ชาวจีน และชาวอินเดียนอาศัยอยู่

ทางฝ่ายตะวันออกจะมีชาวมาเลย์อยู่เป็นบางส่วน นอกจากนั้นก็เป็นชนพื้นเมืองกลุ่มน้อยต่าง ๆ ได้แก่ ชาวคาคาซัน ชาวอิบัน ชาวมูรุต และชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ อีก รวมทั้งชาวจีนอีกบางส่วนอาศัยอยู่

สถานการณ์ทางภาษาศาสตร์

โดยทั่วไปชาวมาเลเซียเชื้อสายมาเลย์จะพูดภาษามาเลย์ ชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ เช่นชาวอิบัน ชาวมูรุต ชาวคาคาซันจะพูดภาษาพื้นเมืองของพวกเขา ส่วนชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนจะพูดภาษาย่อยต่าง ๆ ของภาษาจีน เช่น ภาษาจีนฮกเกี้ยน, จีนกวางตุ้ง, จีนแต้จิ๋ว และจีนแคะ เป็นต้น สำหรับชาวมาเลเซียเชื้อสายอินเดียนก็จะพูดภาษาทมิฬเป็นส่วนมาก และอาจจะมีผู้พูดภาษาอินเดียนอื่น ๆ เช่น ภาษามาลายาลัม ภาษาเตลูฐู และภาษาปัญจาบี อยู่บ้าง

ภาษาที่ใช้ติดต่อระหว่างชนกลุ่มต่าง ๆ ในชาติสำหรับผู้ที่ได้รับการศึกษาระบบอังกฤษคือภาษาอังกฤษ ส่วนที่ไม่ได้ผ่านการศึกษาแบบอังกฤษจะใช้ภาษามาเลย์ซึ่งมีใช้ภาษามาเลย์มาตรฐานแต่มีลักษณะเป็นภาษามาเลย์แบบกึ่งๆ ซึ่งมีชื่อว่าบাজারมาเลย์ (Bazaar Malay) ส่วนภาษาที่ใช้ติดต่อกันภายในระหว่างชนแต่ละกลุ่มเชื้อชาติคือ ภาษาพื้นเมืองแต่ละถิ่นของพวกเขา

กล่าวโดยสรุป ชาวมาเลเซียทุกคนไม่ว่าจะเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายอะไรซึ่งได้รับการศึกษาจะพูดภาษามาเลเซียมาตรฐานสำเนียงใดสำเนียงหนึ่ง (รายละเอียดเรื่องนี้จะได้อีกต่อไป) ได้ภาษาหนึ่งและจะพูดภาษาท้องถิ่นเฉพาะของแต่ละคนได้อีกภาษาหนึ่ง

ความเป็นมาโดยย่อของภาษามาเลเซีย (Bahasa Malaysia)

ภาษามาเลเซียหรือที่ในภาษาของเขาเรียกว่า Bahasa Malaysia นั้น ก่อนหน้าปี 1969 ในประเทศมาเลเซียเรียกว่า Bahasa Melayu (แปลว่า ภาษามลายู) และถูกเปลี่ยนมาเป็น Bahasa Malaysia ในปี ค.ศ. 1969 พร้อมทั้งได้รับแต่งตั้งเป็นภาษาประจำชาติของประเทศมาเลเซียในโอกาสเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างชนในชาติ ซึ่งมีหลายเชื้อชาติดังที่ได้กล่าวแล้ว ซึ่งก่อนหน้านี้มักจะมีปัญหาขัดแย้งกันอยู่เนื่อง ๆ

ตัวเขียนในภาษามาเลเซีย

ภาษามาเลเซียมีตัวเขียนสองแบบ คือ

1. อักษรรูมี (Romanised Script)
2. อักษรยาวิ (Jawi Script)

อักษรรูมี เป็นอักษรที่ใช้อักษรโรมันเป็นแบบฉบับ นำเสนอโดยชาวตะวันตก ภาษามาเลเซียเรียกว่า Huruf Rumi

อักษรยาวิ เป็นอักษรที่ดัดแปลงมาจากอักษรอาหรับ โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมบางส่วน ภาษามาเลเซียเรียกว่า Huruf Jawi

อักษรที่ใช้เป็นตัวหนังสือของทางราชการคือ อักษรรูมี ทั้งนี้เพราะเขียนและพิมพ์ได้สะดวกกว่า รวมทั้งดัดแปลงใช้ได้ง่ายกว่าอักษรยาวิ เช่น การสร้างคำขึ้นใหม่ให้ทันกับวิทยาการแขนงต่าง ๆ ที่พัฒนาไป

เนื่องจากอักษรโรมันถูกใช้เป็นตัวแทนสื่อของทางราชการเพียงอย่างเดียว จึงทำให้ความสำคัญของอักษรยาวีลบลื่อนไป และมีประชาชนไม่น้อยที่แทบจะไม่สนใจอักษรยาวีเลย- ในปัจจุบันรัฐบาลมาเลเซียได้พยายามรณรงค์ให้ประชาชนหันมาให้ความสนใจอักษรยาวีมากขึ้น ทั้งนี้เพราะได้เล็งเห็นความสำคัญของอักษรยาวีและต้องการจะรักษาความเป็นเอกลักษณ์และประวัติศาสตร์เกี่ยวกับตัวเขียนในภาษาเอาไว้

ภาษามาเลเซียมาตรฐาน

ภาษามาเลเซียมาตรฐานแปลกกว่าภาษาอื่น ๆ ในแง่ที่ว่าภาษาซึ่งจัดเป็นสำเนียงมาตรฐานซึ่งใช้เป็นแบบอย่างได้มีมากกว่าหนึ่งสำเนียง คือในภาษามาเลเซียนั้นจะมีภาษาย่อยที่เป็นมาตรฐานอยู่ 2 สำเนียงด้วยกัน คือ

1. ภาษาสำเนียง "อา" (a - variety)
2. ภาษาสำเนียง "เออ" (e - variety)

1. ภาษาสำเนียง "อา" ใช้พูดกันทางตอนเหนือของประเทศ ซึ่งได้แก่รัฐปะลิส, เกคาห์ และปีนัง มีลักษณะสำคัญ ๆ ดังนี้ คือ

1.1 เมื่อมีอักษร " a " เป็นตัวสุดท้ายของคำ จะอ่านออกเสียงเป็น "ลา" เช่น

apa	< อาปา >	"อะไร"
buta	< บุตา >	"บอก"

1.2 เมื่อมีอักษร " r " เป็นตัวสุดท้ายของคำ จะอ่านออกเสียงเป็นเสียง " ร " ที่มีการรวล้น เช่น

besar	< บซึร >	"ใหญ่"
lahir	< ลาสึร >	"เกิด"

- 1.3 ตัวอักษร "e" ที่ปรากฏในคำจะอ่านออกเสียงเป็น "แอะ" หรือ "แอ" และ
ตัวอักษร "o" ที่ปรากฏในคำจะอ่านออกเสียงเป็น "เออะ" หรือ "โอ" เช่น
elok	< แอละ >	"สวย, งาม"

2. ภาษาสำเนียง "เออ" ใช้พูดกันทางตอนกลางและตอนใต้ของประเทศซึ่งได้แก่
เปรัก, ชลังงอร์ เนกรี เซมิลิน, มะละกา, ยะโฮร์, ปะหัง, กะลันตัน และตรังกานู และ
ใช้เป็นสำเนียงในการกระจายเสียงทางสถานีวิทยุและโทรทัศน์ มีลักษณะสำคัญ ๆ ดังนี้คือ

- 2.1 เมื่อมีอักษร "a" เป็นตัวสุดท้ายของคำจะอ่านออกเสียงเป็น "เออ" เช่น
apa	< อาเปอ >	"อะไร"
buta	< บูเตอ >	"บอด"

- 2.2 เมื่อมีอักษร "r" เป็นตัวสุดท้ายของคำจะไม่มีการออกเสียงอักษรตัวนี้
เช่น

besar	< บชา >	"ใหญ่"
lahir	< ลาฮี >	"เกิด"

- 2.3 ตัวอักษร "e" ที่ปรากฏในคำจะอ่านออกเสียงเป็น "เอะ" หรือ "เอ"
และ
ตัวอักษร "o" ที่ปรากฏในคำจะอ่านออกเสียงเป็น "โอะ" หรือ "โอ"
เช่น
elok	< เอโละ >	"สวย, งาม"

เพื่อให้ท่านผู้อ่านที่ไม่เคยสัมผัสกับภาษานี้มาก่อนได้มีโอกาสทำความรู้จักกับภาษานี้ว่า มี
ลักษณะทั่ว ๆ ไปเป็นอย่างไร จะขอนำเนื้อหาเกี่ยวกับภาษามาเลเชียบางส่วนซึ่งสามารถจะกล่าว
ถึงได้อย่างย่อมาเสนอไว้ในที่นี้

"หนึ่งหมื่น"	selaksa	< ช-ลักเซอ >
	sepuluh ribu	< ช-ปูโลฮฺ รับู >
"หนึ่งแสน"	seratus ribu	< ช-ราตุส รับู >
"หนึ่งล้าน"	sejuta	< ช-ญเตอ >

คำกริยาวิเศษณ์บ่งเวลา ตัวอย่างเช่น

kelmarin dulu	< เกลมาริน ดูลู >	"เมื่อวานขึ้น "
kelmarin	< เกลมาริน >	"เมื่อวาน "
hari ini	< ฮารี ฮินี >	"วันนี้ "
esok, besok	< เอโซะ, เบโซะ >	"พรุ่งนี้ "
lusa	< ลูเซอ >	"มะรืนนี้ "
tulat	< ตูลัต >	"มะรืน "
bulan dulu	< บูลัน ดูลู >	"เดือนก่อน "
bulan depan	< บูลัน คปัน >	"เดือนหน้า "

คำซ้ำ เรื่องของคำซ้ำในภาษามลายูนี้มีรายละเอียดที่น่าสนใจอย่างยิ่ง แต่ไม่สามารถนำมากล่าวอย่างย่อได้ จึงขอนำตัวอย่างเล็กน้อยมาเสนอเท่านั้น เช่น

bunga-bunga	< บูเงอ-บูเงอ >	"ดอกไม้หลายดอก "
		(bunga "ดอกไม้")
rumah-rumah	< รุมฮฺ-รุมฮฺ >	"บ้านหลายหลัง"
		(rumah "บ้าน")
bertanya-tanya	< เบิร์ตญาเตอ-ตาเตอ >	"เฝ้าแต่ถาม " (tanya"ถาม"
		ber เป็นอุปสรรค)
pagi-pagi	< ปาซี-ปาซี >	"เวลาเช้า ๆ"
		(pagi "เช้า")

buat-buat	< บวต-บวต >	"แก้ง" (buat "ทำ")
mahal-mahal	< มายัล-มายัล >	"แพงมาก" (mahal "แพง")
kedua-dua	< กั้ว-กั้ว >	"ทั้งสอง"
		(dua "สอง" ke เป็นอุปสรรค)

การบอกเวลา

การบอกเวลาในภาษามาเลเซียนั้น โดยทั่วไปจะมีกฎเกณฑ์ดังนี้ คือ ต้องนำด้วยคำว่า pukul < ปุกุล > ซึ่งแปลว่า "คือ" ตามด้วยคำบอกเวลาซึ่งเป็นเลขจำนวนนับ ลงท้ายด้วยคำระบุช่วงเวลาของวันที่เหมาะสม ซึ่งเป็นลักษณะที่คล้ายคลึงกับวิธีบอกเวลาในภาษาไทยถิ่นใต้มาก สำหรับคำระบุช่วงเวลาต่าง ๆ ของวันมีดังนี้

pagi	< ปาซี >	"เช้า" ใช้สำหรับช่วงเวลา 04.00-11.00 น.
tengah hari	< คังฮ์ ฮารี >	"กลางวัน" ใช้สำหรับช่วงเวลา 11.00-14.00 น.
petang	< ปัตัง >	"บ่าย" ใช้สำหรับช่วงเวลา 14.00-18.00 น.
malam	< มาลัม >	"มืด , กลางคืน" ใช้สำหรับช่วงเวลา 18.00 - 04.00 น.

ตัวอย่างเช่น

เวลา 0.45 น. จะเป็น	pukul	duabelas	tiga	suku	malam
	< ปุกุล >	< คั้ว บัลลัส >	< คีเซอ >	< ซูกู >	< มาลัม >
	คือ	สิบสอง	สาม	$\frac{1}{4}$	ของชั่วโมง กลางคืน

เวลา 05.20 น. จะเป็น	pukul	lima	dua puluh	minit	pagi
	< ปุกุล >	< ลีเมอ >	< คั้ว ปูโลฮ์ >	< มินิต >	< ปาซี >
	คือ	ห้า	ยี่สิบห้า	นาที	เช้า

เวลา 08.30 น. จะเป็น	pukul	lapan	setengah	pagi
	< ปุกูล >	< ลาปัน >	< ซ-ด-งัซ >	< ปาซี >
	ตี	แปด	ครึ่ง	เช้า
เวลา 11.00 น. จะเป็น	pukul	sebelas	tengah	hari
	< ปุกูล >	< ซ-บ-ลัส >	< ทงัซ >	< ฮารี >
	ตี	สิบเอ็ด	กลาง	วัน
เวลา 16.15 น. จะเป็น	pukul	empat	suku	petang
	ปุกูล	เอมปัต	ซูกู	ปดัง
	< ตี >	< สี่ >	$\frac{1}{4}$ (ของชั่วโมง)	< บ่าย >
เวลา 19.55 น. จะเป็น	kurang/lagi	lima	minit	pukul lapan malam
	< กูรัง > / < ลาซี >	< ลีเมอ >	< มินิต >	< ปุกูล > < ลาปัน > < มาลัม >
	ขาด / อีก	ห้า	นาที	ตี แปด กลางคืน

การระบุช่วงเวลาของวันนั้นก็แสดงออกในคำทักทายทั่วไปในชีวิตประจำวันด้วย เช่น

Selamat pagi	"สวัสดีตอนเช้า, สาย"
	(Selamat "สวัสดิภาพ, ปลอดภัย")
Selamat tengahari	"สวัสดีตอนกลางวัน, บ่าย"
Selamat petang	"สวัสดีตอนบ่าย, เย็น"
Selamat malam	"สวัสดีตอนกลางคืน"

ประโยค

ประโยคในภาษามลายูมีการเรียงถ้อยคำคล้ายคลึงกับในภาษาไทย คือ เป็นแบบประธาน - กริยา - กรรม ที่แตกต่างไปจากภาษาไทยอย่างเด่นชัดคือ มีการใช้โครงสร้างประโยคที่เป็นกรรมวาจกอย่างแพร่หลายมากกว่า ต่อไปจะขอยกตัวอย่างประโยคแต่ละชนิด อย่างคร่าว ๆ ดังนี้

ประโยคบอกเล่า ตัวอย่างเช่น

Ini	rumah	saya	"นี่คือบ้านของฉัน "
< <u>อินี่</u> >	< <u>รูมฮั</u> >	< ซาเยอ >	
นี้	บ้าน	ฉัน	

Ali	suka	membrwa	kereta	"อาลีชอบขับรถ"
< <u>อาลี</u> >	< <u>ซูเกอ</u> >	< เมมบราเวอ >	< กรเรเตอ >	
อาลี	ชอบ	พา	รถ	

Buku	itu	dibaca	oleh	Ahmad
< <u>บุกู</u> >	< <u>อิตู</u> >	< ดีบาเจอ >	< โอละฮ์ >	< อาหมัค >
หนังสือ	นั้น	ถูกอ่าน	โดย	อาหมัค

"อาหมัคอ่านหนังสือเล่มนั้น"

Buku	ini	ditulisnya
< <u>บุกู</u> >	< <u>อินี่</u> >	< ดีตุลิสญะ >

"หนังสือเล่มนี้เขียนโดยเขา, หนังสือเล่มนี้เขาเป็นคนเขียน "

คำที่บ่งบอกความเป็นประโยคกรรมวาจกคือ คำว่า "di " ซึ่งต้องเขียนไว้ข้างหน้า และติดกับคำกริยา และคำว่า oleh ซึ่งวางไว้หน้าคำที่ทำหน้าที่เป็นประธานในประโยคกรรมวาจก

ประโยคคำถาม ตัวอย่างเช่น

Ke	mana	encik - encik	hendak	pergi ?
< ก >	< มาเนอ >	< เอ็นเจะ - เอ็นเจะ >	< เฮ็นตะ >	< เปร์จี >
ที่ไหน	พวกคุณ		จะ	ไป

"พวกคุณจะไปไหน?"

Apa	encik	baca?
< อาเปอ >	< เอ็นเจะ >	< บาเจอ >

"คุณอ่านอะไร?"

Rumah	awak	bertingkat	dua?
< รัมฮ์ >	< อาวะ >	< เบิร์ตังกัต >	< คัว >
บ้าน	คุณ	มีชั้น	สอง

"บ้านคุณมีสองชั้นใช่ไหม?"

Siapa	gadis	cantik	yang	berbaju	hijau	itu?
< เซียเปอ >	< ซาคิส >	< จันเตะ >	< ยัง >	< เบิร์บาญ >	< สีเฒา >	< อีตู >
ใคร	หญิงสาว	สวย	ซึ่ง	ใส่เสื้อ	เขียว	นั้น

"หญิงสาวที่ใส่เสื้อสีเขียว (คนนั้น) เป็นใคร?"

ประโยคปฏิเสธ ตัวอย่างเช่น

Saya	tidak	terangkat	tong	ini
< ซาเยอ >	< ตีตะ >	< เติร์อังกัต >	< ตง >	< อีนี >
ฉัน	ไม่	สามารถยก	กลอง	นี้

"ฉันไม่สามารถยกกลอง (ใบ) นี้"

Ia	tidak	boleh	bercakap	bahasa	Inggeris
< เอีย >	< ตีตะ >	< โบเลฮ์ >	< เบิร์จากับ >	< บาฮาเซอ >	< อิงกริส >
เขา	ไม่	สามารถ	พูด	ภาษา	อังกฤษ

"เขาพูดภาษาอังกฤษไม่ได้"

Baju	ini	bukan	mahal	murah
< บาญ >	< อีนี >	< บุกัน >	< มาฮัล >	< มุรฮ์ >
เสื้อ	นี้	ไม่ใช่	แพง	ถูก

"เสื้อ (ตัว) นี้ ไม่แพง"

Itu	bukan	rumah	saya
< อี้ตู >	< บุกัน >	< รุหมัซ >	< ซาเยอ >
นั่น	ไม่ใช่	บ้าน	ฉัน

"นั่นไม่ใช่บ้านของฉัน "

ประโยคคำสั่ง ตัวอย่างเช่น

Bangun !	"ลุกซัน "
< บางุ่น >	
ลุกซัน	
Pergi !	"ไป "
< เป็รซี่ >	
ไป	

Jangan	duduk	di	sini !
< ฉางัน >	< ดูโคตะ >	< ดี >	< ซินี่ >
อย่า	นั่ง	ที่	นี้

"อย่านั่งที่นี่ !"

ประโยคขอร้อง ตัวอย่างเช่น

Tolong	ankit	tong	ini	- sedikit
< โตลง >	< อังกิต >	< ตง >	< อินี่ >	< ซิดีทิด >
ช่วย	ยก	กล่อง	นี้	หน่อย

"ช่วยยกกล่องใบนี้หน่อย "

ก่อนจะจบบทความนี้ผู้เขียนจะขอคำพังเพยและคำอุปมาอุปไมย 3-4 บท ในภาษามาลาเลเซียมาเสนอเป็นตัวอย่างเพื่อให้ท่านผู้อ่านเห็นความใกล้เคียงในเชิงโลกทัศน์ของชาวมาเลเซียและชาวไทย ดังนี้

Bagai	tikus	jatuh	ke	beras
< บาฮัย >	< ตีคุส >	< ฉาโตฮ >	< ก >	< บ-รัส >
เหมือน	หนู	ตก	ยัง, ลู	ข้าวสาร

(ใกล้เคียงกับหนูตกถังข้าวสาร)

Seperti	katak	di	bawah	tempurung
< เซปรีตี >	< กาคะ >	< ดี >	< บาวฮ์ >	< เต็มปุง >
เช่น	กบ	ที่	ใต้	กะลามะพร้าว

(ใกล้เคียงกับเหมือนกบในกะลาครอบ)

Seperti	bumi	menantikan	hujan
< เซปรีตี >	< บุมี่ >	< มั่นตักัน >	< ฮูฉัน >
เช่น	-แผ่นดิน	คอย	ฝน

(ใกล้เคียงกับเหมือนข้าวคอยฝน)

Seperti	anjing	dengan	kucing
< เซปรีตี >	< อันฉิง >	< ดงัน >	< กูจิง >
เช่น	สุนัข	กับ	แมว

(ใกล้เคียงกับขมื่นกับปูน)

ที่จบลงนี้เป็นเพียงการนำท่านผู้อ่านมารู้จักกับภาษาประจำชาติของประเทศเพื่อนบ้านของเราเท่านั้น เนื้อหาสาระในแง่อื่น ๆ ที่เกี่ยวกับภาษานี้ยังมีอีกมากมายที่ผู้เขียนมิได้กล่าวถึง เช่น เรื่องการใช้อุปสรรคและปัจจัยในภาษามาลาเลเซียซึ่งเป็นเรื่องละเอียดและซับซ้อน ไม่สามารถจะนำมากล่าวในลักษณะย่อได้ อย่างไรก็ตามผู้เขียนก็หวังว่าท่านผู้อ่านคงพอจะมีแนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษามาลาเลเซียบ้าง หลังจากที่ได้อ่านบทความนี้